

Osmanlılar zamânında yetişen İslâm âlimlerinden ve tasavvuf büyüklerinden. Edîb ve şâir. İsmi, Ramazan olup babasınınki Abdülmühsin'dir. Behiştî diye tanınıp meşhûr oldu. Edirne vilâyetine bağlı Vize kasabasında doğup yetişti. Doğum târihi tesbit edilememiştir. Daha çok Çorlu'da ikâmet etti.

Doğup yetiştiği şehirde, zamânın âlimlerinden ilim öğrendi. Bu maksadla çeşitli yerlere gitti. Zamânının büyük âlim ve fâdîllarından olan Muhaşşî Sinân Efendinin yanında dânişmend, yardımcı iken, İstanbul'daki evliyânın büyüklerinden Merkez Efendi hazretlerinin talebeleri arasına girerek, o büyük zâttan feyz almaya başladı.

Merkez Efendinin sohbet ve hizmetinde yetişerek kemâle geldikten sonra Çorlu'ya gidip yerleşti. Uzun seneler, imâmlık, vâizlik ve hatîblik yaptı. Fesâhat ve belâgatı çok kuvvetli idi. İfâdesi çok güzel olup, herkes onun tesirli vâz ve sohbetlerinde bulunmak için can atardı. Şöhreti her tarafa yayıldı.

Çorlu'da kaldığı evin yanında bir tekke yaptırdı. Orada talebelere ders okuttu. Bir çok kimse kendisinden istifâde etti. Vefâtına kadar, burada ilme ve ilim tâliplerine hizmet eden Behiştî, 1571 (H.979) ve başka bir rivâyetle 1569 (H.977) senesinde vefât edince, tekkesinin avlusunda defnolundu.

Zâhirî ve bâtinî ilimlerde derin âlim, tasavvuf yolunda yüksek derece sâhibi ve mübârek bir zât idi. Çok ibâdet ederdî. Dünyânın mevkiine ve malına düşkün değildi. Zühd ve verâ sâhibi idi. İlim, irfân ve mârifetteki üstünlüğü ile birlikte, şiir ve edebiyâtta kâbiliyeti de fevkalâde idi. Arab edebiyâtını çok iyi bilirdi. Şiirleri pek makbûldür.

Behiştî bâzı kıymetli eserler de yazmıştır. Sâdüddîn-i Teftâzânî hazretlerinin Şerh-i Akâid isimli eserine ve Âdâb-ı Mes'ûdî adlı esere hâşiye yaptı. Şerh-i Miftâh'a ve Câmî' isimli esere de ta'lîk yaptı. Ayrıca; Cem Şah ve Âlem Şah isminde manzum bir eseri ve yarısı nazım, diğer yarısı da nesir hâlde olan Süleymânnâme isminde eseri de vardır.

Behiştî hazretlerinin şiirlerinden bâzı beyitler:

Visâlin Kâbe'dir, rûz-ı ecel azmi zamânıdır

Kefen ihrâmı, tâbût, ol yolun taht-ı revânıdır.

(Sana kavuşmak Kâbe'ye kavuşmak demektir. Ecel günü ise dünyâdan gitme zamânıdır. Bu yolda kefen ihram, tabût da yürüyen bir tahttır.)

Bülbül-i gülşen-i kudsüm bu cihân dâmımdır

Beni bunda tutan ol serv-i gl-endmımdır.

(Ben aslında mukaddes ve azz olan gl bahçesinin blblym. Fakat vcd denen dny evinde hapsedildim. Beni burada eğleyen boyu gl gibi olan ve salınan servi boylu sevgilidir.)

Y sabır, y sefer derler, ne Rm  ne Acem kaldı

Dolaştım rub'ı mesknu, hemen mülk-i adem kaldı.

(şık için y sabır yahut da sefer lzımdır. Ben Anadolu'dan, Acem mülküne kadar dnyn dört bir tarafını gezdim, gezip görmediğim sdece yokluk ülkesi kaldı.)

- 1) Mu'cem-l-Mellifn; c.4, s.171
- 2) El-A'lm; c.3, s.33
- 3) Kms-ul-A'lm; c.2, s.1419
- 4) řezert-z-Zeheb; c.8, s.387
- 5) řakyik-i Nu'mniyye Zeyli (At); s.156
- 6) Osmanlı Müellifleri; c.1, s.42
- 7) İslâm limleri Ansiklopedisi; c.13, s.320
- 8) Tezkiret-ř-řuar; c.1, s.226

[Joomla SEF URLs by Artio](#)